

Trápení zlatého prasátka

Laskavý příběh o naději, přátelství a kouzlu Vánoc

Knihy Radosti

Logo Knihy Radosti je ochranná známka zapsaná
do rejstříku ochranných známek Úřadu průmyslového
vlastnictví pro číslem zápisu 401192.

Copyright © Eva Gmentová
Cover & Illustrations © Tereza Kaňkovská Kučerová
Czech edition © Knihy Radosti

ISBN 978-80-909319-7-8

Trápení zlatého prasátka

Eva Gmentová

ilustrovala
Tereza Kaňkovská Kučerová

Bylo jedno prasátko, ale nebylo obyčejné, bylo to zlaté prasátko. A to prasátko bylo moc smutné. Mohlo se totiž zjevovat jen o Vánocích a jen dětem, které celý den nejedly, aby ho uviděly. Jenže málokteré dítě vydrželo celý den nejíst, a tak se zlaté prasátko stále jen schovávalo a nemohlo se ani procházet, ani jít za kamarády. Bylo z toho nešťastné. Ostatní zvířátka na statku i v lese slavila Vánoce, radovala se, rozdávala si dárky, jen ono muselo být schované a nemohlo mezi ostatní. Celý rok se těšilo na Vánoce, a pak jen sedělo ve svém zlatém chlívku.

Povzdychlo si tak nahlas, že to slyšela zvířátka na dvoře i v lese. Byl to tak hluboký vzdech, že se zvířátka při zdobení stromku na kopci uprostřed lesa zarazila a zaposlouchala.

Liška se zeptala první: „Co to bylo? Slyšeli jste to?“
Ostatní zvířátka kývala hlavami: „Ano, ano, slyšeli jsme to.“

„Takový smutný povzdech. Co to mohlo být?“ ptal se jezevec.

„Kdo by byl smutný, když jsou Vánoce?“ divil se jelen.
„Vždyť to by měli být všichni veselí!“

Všichni chvíli přemýšleli, ale protože na nic nemohli přijít, znovu se dali do zdobení stromku.

Jablíčka, ořechy, mrkve, lojové koule – vše společnými silami věšeli na stromek.

Zapojovali se téměř všichni: sojky,
vrány, sýkorky, veverka, zajíc,
liška, jezevec, jelen s laní,
srnec se srnkou...

Jen sokol se sovou seděli vysoko ve větvích a ostatní pozorovali. Vánoce měli rádi, ale ostatní zvířátka se jich přeci jen bála. Občas totiž některé ze zvířátek sežrali, a tak se s nimi nechtěla kamarádit. Opodál se zdržoval i vlk. Také jen pozoroval přípravy a nezapojoval se. Kamarádství s ním se ostatní vyhýbali, ale byly Vánoce, to by nikomu neublížil. Měl zásoby, a navíc neměl hlad. Najednou se to ozvalo znova. Hluboký smutný vzdech.

Všichni se zarazili. Odkud to je? Rozhlíželi se.
„To je divné,“ pronesl jelen, „kdo by byl tak smutný?“
Otočil hlavou nejdříve k vlkovi a pak nahoru k větvím.
Věděl o sově, sokolovi i vlkovi. Věděl, že mají rádi Vánoce,
ale že se jich ostatní bojí, a tak se drží zpátky. Ale proč
by oni vzdychali? Znova všechna zvířátka zkontroloval.
Kdo jen to tak vzdychá?

Povzdech se ozval znova.

